

Lyžařský kurz

Filip Svoboda, 2. A

V týdnu od 24. 2. do 28. 2. 2014 jsme se třídou 2. A absolvovali lyžařský výcvikový kurz na Fajtově kopci.

Rozdělili jsme se na tři družstva a začalo nové školní dobrodružství. Procvičovali jsme všechno možné, oblouky, brždění, a dokonce jízdu za sebou.

Vrchol kurzu nás čekal až poslední den. Proběhl se totiž velký lyžařský slalom, do kterého se zapojili všichni žáci. Vytvořili jsme skupinu chlapců a děvčat, dostali jsme startovní čísla a nastoupili na kopci do řady. Učitelé měli připravené vysílačky a stopky. První lyžaři vyjeli. Výkony byly skvělé, avšak nemohli vyhrát všichni. Pro větší napětí nám profesoři neříkali časy. Poté co všichni dojeli do cíle, jsme dostali čas na volné jízdy. Po dlouhém zkoumání výsledků a zpracování diplomů jsme byli vyučujícími svoláni. Všem se rozbušilo srdce, začalo vyhlášení. Na nejvyšším stupni nakonec skončil Martin Tvarůžek a Tereza Brožová, ale i ostatní byli bohatě odměněni.

Tento den se mi líbil ze všech nejvíc. I když jsem se neumístil na stupni vítězů, byl jsem se svým výkonem spokojen. Všichni jsme se pak rozjeli domů a skvělý týden lyžařského výcviku byl za námi.

Jana Rozmarinová, 2. A

„Ne, ne, já nepůjdu!“ prohlásila jsem rozhodně, ale to už jsem musela nastoupit do auta. Se založenýma rukama jsem sledovala míhající se krajinu za oknem a celou cestu nepromluvila ani slůvko.

Cesta netrvala ani deset minut. Vystoupila jsem z auta, popadla tašku a lyže a procedila mezi zuby „čau“. „Uvidíš, bude to super,“ říkali naši. Ale jak oni mohou vědět, jestli se mi na kurzu bude líbit?

Po chvíli jsem uznala, že jsem se k rodičům asi nechovala moc hezky. Dobře, odpoledne se jim omluvíš, pomyslela jsem si a nasadila si na nohy lyžáky. Pak jsem jen čekala, kdy odbije osmá hodina.

Paní profesorka přišla přesně. Chvíli nám něco vysvětlovala, ale brzy se začalo jezdit. Utrpěla jsem pár pádů, jak by také ne, když jsem na lyžích v životě nestála.

Jezdili jsme z mírného kopečku a na malém dětském vleku, který však během dopoledne přestal fungovat. Museli jsme buď čekat, než ho někdo opraví, nebo tu byla možnost využít velký vlek, který však byl až dole pod velkým kopcem. „Pojedeme opatrně dolů,“ zavelela paní profesorka.

Ve mně se vzpřícili malinkatí panáčkové a křičeli, že to nezvládnou. „A musíme?“ zeptala jsem se sotva slyšitelně a pomalu se rozjela za ostatními.

Dělala jsem vše, co jsme se toho dne naučili. K svému údivu jsem přijela dolů živá a zdravá. Měla jsem chuť vykřiknout: „Já to zvládla, hurááá!“

Po chvíli jsem se trochu zachmuřila. Ráno jsem se vůbec netěšila a byla jsem rozhodnutá, že kurz vzdám. A teď? Doma měli zase pravdu ...